

[Palle Simonsen]

vel bl. a., fordi ministeren her ligesom føler, at så antyder man, at der er nogle, der ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet blandt de 200.000. Jeg mener egentlig, at ministeren godt ved, det forholder sig på den måde. Der er bl. a. tale om en række sæsonbeskæftigede, som får arbejdsløshedsunderstøttelse i den del af perioden, hvor de ikke ønsker at være i arbejde. De er ikke til rådighed for arbejdsmarkedet og burde derfor heller ikke indgå i tallet. Det er der for så vidt ikke noget nedværdigende i. Det er der ikke noget diskriminerende i. Det er bare et spørgsmål om at fastslå nogle kendsgerninger.

Vi forestiller os, at vi i det øjeblik, vi når frem til en mere effektiv statistik over, hvem der er til rådighed, også får et mere realistisk tal, som vi kan træffe nogle mere realistiske beslutninger ud fra.

Jeg vil også godt sige her, som det har været nævnt ved andre lejligheder, at jeg tror også, vi må erkende, uanset om man nu kan lide det eller ej, at der er noget galt med vores arbejdsløshedsforsikringssystem. Og man ved jo i virkeligheden godt langt ind i fagbevægelsen, at det forholder sig sådan. Prøver man bare for et lille øjeblik at drage en sammenligning mellem princippet i den sociale bistandslov og arbejdsløshedsforsikringsprincippet, så er det blevet anerkendt som et moderne socialt princip i bistandsloven, at man for ikke at blive slået ud af økonomiske vanskeligheder i forbindelse med en forbigående vanskelig situation skulle have en høj ydelse, men efter en vis periode skulle ydelsen nedtrappes, man skulle gå fra det, man kalder forbigående hjælp, til varig hjælp.

I arbejdsløshedsforsikringssystemet kan man få understøttelse i op til 3½ år under de eksisterende regler, og nu ser vi oven i købet, at arbejdsministeren vil foreslå en yderligere 3 måneders forlængelse for at komme de langtidsledige til hjælp. Jeg vil godt sige i den forbindelse, at jeg tror, det også ud fra et socialt synspunkt vil være afgørende at nå frem til en kortere periode med den høje ydelse. For hvad er det, der er ministerens problem i dag? Hvad er det, der er årsag til, at ministeren må lave en såkaldt moratorieordning på ekstra 3 måneder for de langtidsledige? Det er, at det er så uhyggelig vanskeligt at få mennesker beskæftiget, som har været uden arbejde i 3½ år. De er i virkelig-

heden psykisk blevet ude af stand til at påtage sig en almindelig arbejdssituation.

Hvis vi havde et system, hvor man stadig væk med den høje ydelse i en kortere periode på et tidligere tidspunkt blev tvunget til at tage problemerne op for de mennesker, som ikke har kunnet få beskæftigelse, ville det efter min mening være betydelig lettere at placere disse mennesker. Derfor vil jeg bede om at prøve at overveje disse ting ud fra et socialpolitisk synspunkt og ikke bare, som vi desværre alt for ofte er vant til, afvise det med en bemærkning om, at det er et asocialt synspunkt. Jeg mener, at det for alle parter ville være lykkeligere med et system, hvor man har den høje ydelse i en kortere periode, f. eks. i 1-1½ år, og derefter en aftrapning. Jeg er også sikker på, at det ville give større forståelse i befolkningen for arbejdsløshedsforsikringssystemet i al almindelighed.

Vi erkender, at dette at være arbejdsløs for de fleste mennesker er en menneskelig katastrofe, og derfor er de betragtninger, jeg kommer med her, ikke udtryk for, at vi mener, der er en masse, der misbruger systemet, men vi ved jo alle godt, at der er nogle, der misbruger systemet, og det er faktisk meningsløst, at det skal gå ud over dem, for hvem dette er en menneskelig katastrofe, at en række mennesker misbruger et for ambitiøst system.

Så kan man derudover spørge: bliver der gjort nok fra regeringens side for at skabe flere arbejdspladser? Og her vil jeg da godt fastslå, at regeringen har taget mange initiativer, men jeg mener, at de fleste af initiativerne har været utilstrækkelige. For hvad er det, regeringen primært har gjort? Regeringen har gennemført en beskæftigelsesplan, regeringen har skabt mulighed for oprettelse af en række nye stillinger i den offentlige sektor, regeringen har gennemført en efterlønsordning, som skal få nogle af de ældre til at forlade arbejdsmarkedet, så der kan blive arbejde til andre. Regeringen, eller socialdemokratiske politikere i hvert fald, taler også om, at man skal lave sabbatår og kortere arbejdstid, alt det, som man kunne kalde jobfordeling. Jeg vil godt sige, at ud fra en konservativ opfattelse tror vi ikke på, at man løser problemerne ved at fordele dem mellem borgerne i dette samfund. Det er en fordeling af krisens problemer, i højere grad end det er et spørgsmål om at løse de problemer, der er